

Иако је то теоретски тако, у пракси скупштинског система не само социјалистичких већ и ових других капиталистичких (као у Швајцарској) земља догађа се (догађало) нешто супротно томе. Тако рецимо, бивше социјалистичке државе су давале законодавна овлашћења и другим органима (Президијуму Врховног Совјета, Президијуму Народне скупштине, Државном савету, Председнику или Председништву) тако да су ови доносили акте са законском снагом и тиме учествовали у вршењу законодавне власти, а слично се догађало (и догађа) и у швајцарском скупштинском систему у коме је Савезна скупштина (противно Уставу) у више прилика својим одлукама давала овлашћења Савезном савету да у хитним случајевима може да доноси акте са законском снагом који замењују законе. Овакве примере одступања од доследног скупштинског система познаје и југословенска скупштинска пракса и то у облику уредби са законском снагом које су доношене у тзв. „хитним случајевима“ и то нарочито од 1953. год. па на даље. Наиме, и тадашња југословенска Савезна народна скупштина је повремено (и све чешће), и противно важећем Уставу, својим одлукама овлашћивала Савезно извршно веће да може својим уредбама да интервенише у сфери привредног система и уређује основе привредног живота и односа. Поред овог изузетног овлашћења, извршна власт у скупштинском систему располаже и још неким правима у законодавној сфери и то пре свега правом законодавне иницијативе – предлагања закона и других аката које доноси скупштина. То важи и за извршне органе власти у бившим социјалистичким земљама (рецимо за југословенско Извршно веће) али и са извршне органе и других земаља (као Швајцарске) где су постали искључиви носиоци законодавне иницијативе, чиме је ојачан њихов фактички утицај на законодавна тела. Неоспорно је да је скупштина у скупштинском систему власти носилац законодавне власти (и да само она доноси устав, законе и остале опште акте) али и других власти – пре свега извршне. То је зато што извршење не постоји као посебна грана власти па се скупштина (како каже Маркс) појављује као „једно радно тело, извршно и законодавно у исто време. Извршна власт, дакле, нема своју самосталност и за њено вршење не постоји посебан орган који оличава посебну власт. Извршна функција се схвата као просто оруђе у рукама скупштине, средство којим се спроводе политика и закони које доноси скупштина. Због таквог карактера извршна власт је у скупштинском систему потпуно потчињена скупштини која може у сваком тренутку да је лиши егзистенције и одузме јој овлашћења којима располаже.